

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Roman Novotný**, IČO: 62784773,
sídlem Dolní Podluží 341, 407 55 Dolní Podluží,
zastoupený Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem,
sídlem V Podhoří 249/28, 170 00 Praha 7,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno - město,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. 43445/21/5200-10423-705778,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. 43445/21/5200-10423-705778, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále též „správce daně“) ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1336795/20/2513-50523-505434, kterým byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2016 ve výši 29 625 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 5 925 Kč, dodatečný platební výměr správce daně ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1337219/20/2513-50523-505434, kterým byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2017 ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29 625 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 5 925 Kč, dodatečný platební výměr správce daně ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1337365/20/2513-50523-505434, kterým byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2018 ve výši 29 625 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 5 925 Kč, a platební výměr správce daně ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1332034/20/2513-50523-505434, kterým byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2019 ve výši 34 353 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce konstatoval, že dne 25. 5. 2010 uzavřel kupní smlouvu s B. Š., jejímž předmětem byl prodej motorového vozidla tovární značky LIAZ 110.054, rok výroby 1988, registrační značky X. Nový vlastník se v odstavci 4. předmětné kupní smlouvy zavázal k podání žádosti o zápis změny vlastníka motorového vozidla na svou osobu do tří dnů od podpisu, k čemuž byl žalobcem zmocněn. Poznamenal, že v návaznosti na prodej motorového vozidla odvedl daň z přidané hodnoty a příjem z prodeje motorového vozidla zahrnul do přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Prodej motorového vozidla vyplývá taktéž z majetkové evidence žalobce, tj. z karty dlouhodobého majetku, protokolu o zařazení dlouhodobého majetku do užívání ze dne 6. 1. 2007 a protokolu o vyřazení dlouhodobého majetku z užívání ze dne 25. 5. 2010. Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že nový vlastník nedostal závazku podat žádost o zápis změny vlastníka motorového vozidla, podal tuto žádost sám žalobce. Řízení o žádosti žalobce bylo nicméně dotčeným státním orgánem zastaveno, a to z důvodu neodstranění vad žádosti (konkrétně z důvodu neposkytnutí součinnosti novým vlastníkem a nedoložení technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla, protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla a zelené karty, tj. dokladů, které jsou ve výlučné dispozici nového vlastníka). Poukázal na to, že správce daně dne 9. 12. 2019 vyzval žalobce k podání dodatečných daňových přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016, 2017 a 2018, a to z důvodu, že žalobce údajně měl být v předmětných zdaňovacích obdobích vlastníkem motorového vozidla. Žalobce s výzvou správce daně nesouhlasil a dodatečná daňová přiznání v náhradní lhůtě nepodal, neboť v předmětných zdaňovacích obdobích již prokazatelně nebyl vlastníkem motorového vozidla, a nemohla mu tak ve vztahu k tomuto motorovému vozidlu náležet ani žádná daňová povinnost.
3. Žalobce namítal, že správce daně doměřil daň silniční za zdaňovací období 2016 po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 zákona č. 280/2009, daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Lhůta pro podání řádného daňového tvrzení k dani silniční za zdaňovací období 2016 uplynula v souladu s § 15 odst. 1 zákona o dani silniční dne 31. 1. 2017. Tentýž den počala běžet prekluzivní lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Základní tříletá lhůta pro stanovení daně silniční za zdaňovací období 2016 tak uplynula dne 31. 1. 2020. Dodal, že dodatečný platební výměr doručený dne 14. 5. 2020 byl doručen až po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně. Z důvodu procesní jistoty žalobce k této otázce zdůraznil, že na lhůtu pro stanovení daně nemělo vliv ani oznámení výzvy k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 9. 12. 2019, neboť tato výzva nevedla k doměření daně. Doměřit daň lze dle § 143 ve spojení s § 145 daňového řádu na základě dodatečného daňového přiznání nebo z moci úřední. Z moci úřední může správce daně doměřit daň pouze ve dvou případech. První případ představuje doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. Druhou zákonnou možností doměření daně z moci úřední představuje situace, kdy daňový subjekt nevyhoví ve stanovené lhůtě výzvě správce daně k podání dodatečného daňového přiznání. Z obsahu předmětného daňového spisu nevyplývá, že by správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, přistoupil k daňové kontrole

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za předmětné zdaňovací období nebo doměřil daň pomocí pomůcek. Dle žalobce tak není jasná povaha úředního záznamu ze dne 14. 2. 2020 použitého při dodatečném stanovení základu daně, tedy především otázka, v rámci jakého řízení vůbec správce daně dokazování provedl a jakým způsobem šetřil práva žalobce. Pro podporu výše uvedených tvrzení žalobce odkázal na závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017-26, ve skutkově a právně obdobné věci.

4. Ačkoli ve vztahu ke zdaňovacím obdobím 2017 a 2018 nedošlo před oznámením dodatečných platebních výměrů k marnému uplynutí lhůty pro stanovení daně, ani ve vztahu k těmto zdaňovacím obdobím správce daně nezahájil postup k odstranění pochybností, nepřistoupil k daňové kontrole za předmětná zdaňovací období a z obsahu daňových spisů ani nevyplývá, že by doměřil daň za tato zdaňovací období pomocí pomůcek. Zdůraznil, že ani sám žalovaný nedokáže určit, v rámci jakého postupu aprobovaného daňovým řádem byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období 2017 a 2018, a pouze odkazuje na obecnou zásadu hospodárnosti správy daní. Krom nezákonnosti žalovaného rozhodnutí je toto rozhodnutí též nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že postup zvolený správcem daně ve věci žalobce byl postupem aprobovaným judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť takový postup nemá jakoukoli oporu v daňovém řádu, což potvrdil též Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 300/2017-26. Poukázal na to, že v nyní projednávané věci se správcem daně komunikoval a na jeho upozornění na povinnost podat dodatečné daňové přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016, 2017 a 2018 ve svých podáních ze dne 11. 10. 2019 a 9. 3. 2020 uvedl, že nemá povinnost toto dodatečné daňové přiznání podat, neboť motorové vozidlo prodal novému vlastníkov. V daném případě tak nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a správce daně byl povinen doměřit daň na základě daňové kontroly či v rámci postupu k odstranění pochybností, nikoliv dokazováním vně jakéhokoliv řízení, jak správce daně učinil.
5. Uvedl, že spornou zůstala otázka, zda lze žalobce ve vztahu k motorovému vozidlu považovat za poplatníka daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2019 (dále jen „zákon o dani silniční“), za dotčená zdaňovací období, přestože nebyl jeho vlastníkem, ani motorovým vozidlem prokazatelně nedisponoval. Poukázal na to, že § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2013, pro určení, kdo je poplatníkem daně daňové povinnosti, vyžadoval, aby daná osoba byla nejen zapsána v technickém průkazu, ale byla současně i provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel. Protože zákon o dani silniční pro účely tohoto zákona pojem provozovatel vozidla výslovně nedefinuje, je třeba za účelem naplnění druhé z uvedených podmínek nalézt definici tohoto pojmu v jiném právním předpisu, a to v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (silniční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a zákoně č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Zdůraznil, že teprve s účinností od 1. 1. 2015 je definice pojmu provozovatel vozidla primárně založena na evidenčním principu, jde-li o vozidla, která evidenci podléhají. Před tímto datem byl obsah pojmu provozovatel vozidla založen dle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a dle § 2 odst. 16 zákona o provozu na pozemních komunikacích na faktickém soukromoprávním stavu, nikoliv na veřejnoprávním evidenčním principu, který v praxi nemusel odpovídat skutečnosti. Zdůraznil, že je tak nadále v rozporu s faktickým stavem veden v registru silničních vozidel jako provozovatel motorového vozidla pouze v důsledku nečinnosti nového vlastníka a výkladově nejasné a neúplné úpravy zápisu změny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vlastníka či provozovatele silničního vozidla, přičemž nemůže tento nesprávný stav zápisu v registru sám z pozice původního vlastníka změnit. Na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2014 byl s ohledem na faktický stav provozovatelem motorového vozidla a poplatníkem daně silniční k okamžiku převodu vlastnictví (nabytím účinnosti kupní smlouvy) již nový vlastník, a nikoli žalobce, a to bez ohledu na údaje zapsané v registru silničních vozidel. Závěr žalovaného, dle kterého byl žalobce ve vztahu k motorovému vozidlu poplatníkem daně silniční za zdaňovací období 2016, 2017, 2018 a 2019 bez ohledu na to, zda byl v této době vlastníkem motorového vozidla tak žalobce odmítl jako nesprávný. V případě přijetí výkladu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční zastávaného v napadeném rozhodnutí by dle žalobce nastala absurdní situace, kdy by žalobci v důsledku změny právní úpravy vznikla daňová povinnost, která mu v průběhu roku 2010 zanikla, a to k majetku, kterým od téhož okamžiku již nedisponuje, a navíc ani nemá možnost údaje zapsané v registru v rozporu se skutečným stavem jakkoli změnit. Pro podporu svých tvrzení odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37. Nejvyšší správní soud ve jmenovaném rozsudku vyhověl kasační stížnosti poplatníka daně silniční, který v rámci předcházejícího daňového řízení prokázal, že předmět daně zanikl (demontáž silničního vozidla) a v dotčených zdaňovacích obdobích již neexistoval, tj. prokázal faktický stav, který byl v rozporu se zápisem v registru.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Úvodem poznamenal, že v tomto případě správce daně na základě vyhledávací činnosti zjistil, že žalobce byl zapsán v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidla, které lze zahrnout pod předmět daně dle § 2 odst. 3 zákona o silniční dani z titulu jeho registrace v České republice. Tyto informace byly zjištěny na základě Výzvy k poskytnutí údajů od Městského úřadu Varnsdorf. Žalobce přitom předmětné vozidlo neuvedl v řádném daňovém přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016. Správcem daně zjištěné konkrétní poznatky z vyhledávací činnosti byly přitom natolik silné, že z nich bylo možné důvodně předpokládat, že daň silniční za zdaňovací období 2016 bude žalobci dodatečně vyměřena, a proto postupoval v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a vyzval žalobce Výzvou k podání dodatečného daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016, ve které rovněž žalobci tyto konkrétní poznatky z vyhledávací činnosti sdělil. Jestliže tedy správce daně měl konkrétní poznatky z vyhledávací činnosti, nebylo namístě zahájení daňové kontroly. Zdůraznil, že volba jít tzv. cestou předmětné výzvy byla přiměřená situaci a žalobce touto cestou nebyl zatěžován zbytečně nad míru nezbytně nutnou. Doručením uvedené výzvy žalobci dne 9. 12. 2019 bylo zahájeno doměřovací řízení na daň silniční za zdaňovací období 2016. Zdůraznil, že žalobce na předmětnou výzvu k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2016 nijak nereagoval a požadované dodatečné daňové přiznání nepodal. Správce daně proto seznámil žalobce s výsledkem doměřovacího řízení, tj. s právním názorem správce daně a způsobem výpočtu doměřené daně silniční za předmětná zdaňovací období dokazováním. Až v reakci na vyznění ze dne 17. 2. 2020 žalobce správci daně sdělil ve vyjádření ze dne 9. 3. 2020, že předmětné vozidlo prodal již v roce 2010, přičemž kupujícímu předal veškeré doklady k přepisu vozidla v evidenci vozidel, a proto má za to, že není provozovatelem vozidla, a daňová povinnost mu tak nesvědčí. Konstatoval, že správce daně posoudil argumentaci uvedenou žalobcem v jeho vyjádření ze dne 9. 3. 2020 s ohledem na zjištění z vyhledávací činnosti jako irelevantní. Žalobce v předmětném vyjádření nepředložil žádné nové důkazní prostředky, pouze zopakoval skutečnosti již správci daně sdělené e-mailem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doručeným dne 11. 10. 2019 s tím, že má za to, že mu daňová povinnost nesvědčí. Nedošlo tedy ke změně výsledku doměřovacího řízení, uvedeného v úředním záznamu, který je přílohou Vyrozumění o soustředění podkladů pro vydání platebního výměru, a proto správce daně vydal dne 13. 5. 2020 dodatečný platební výměr za zdaňovací období 2016, kterým žalobci doměřil daň silniční ve výši 29 625 Kč.

7. K argumentaci žalobce žalovaný uvedl, že § 143 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, nepředpokládá postup pouze cestou zahájení daňové kontroly, ale také postup dle § 145 odst. 2 daňového řádu, tedy vydáním předmětné výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, jejímž doručením je zahájeno doměřovací řízení, jako je tomu v případě žalobce. Poznamenal, že správce daně má při nevyhovění výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu možnost doměřit daň podle pomůcek; zde je ovšem třeba vycházet z limitů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 66/2015-36, neboť daňový řád upřednostňuje stanovení daně dokazováním a ke stanovení daně podle pomůcek může přistoupit správce daně až v případě, kdy nelze spolehlivě stanovit daň dokazováním, což není případ žalobce. Uvedl, že podle § 145 odst. 2 daňového řádu správce daně „může“ doměřit daň podle pomůcek, to však neznamená, že nelze doměřit daň dokazováním, přičemž toto dokazování může být prováděno i mimo daňovou kontrolu, či postup k odstranění pochybností. Jestliže žalobce poukazuje na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 300/2017-26, žalovaný konstatoval, že v dané věci správce daně doměřil daň dokazováním mimo daňovou kontrolu, aniž by daňovému subjektu umožnil v průběhu dokazování uplatnit jeho procesní práva, což však není případ žalobce, neboť tento nebyl na svých procesních právech krácen. Žalovaný poukázal na to, že žalobce byl v tomto případě správcem daně seznámen s výsledkem doměřovacího řízení, tj. s právním názorem správce daně a způsobem výpočtu doměřené daně silniční za předmětné zdaňovací období dokazováním, a to Vyrozuměním o soustředění podkladů pro vydání platebního výměru, jejíž přílohou je úřední záznam o stanovení daně silniční za předmětné zdaňovací období, která byla doručena žalobci dne 17. 2. 2020; žalobce měl tedy možnost se k němu vyjádřit a navrhnout pokračování v dokazování. Uzavřel, že žalobce nebyl jakkoli krácen na svých procesních právech. Uvedl, že § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu předpokládá, že účinky výzvy k podání dodatečného daňového přiznání na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměřením daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost, která je dána i v tomto případě žalobce, neboť daň je doměřena přímo v návaznosti na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny v této výzvě. V tomto případě tedy existuje přímá věcná návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu. K doměření daně silniční za zdaňovací období 2016 žalobci tak došlo zcela v souladu se zákonem, a to na základě výsledků doměřovacího řízení, zahájeného doručením výzvy k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2016.
8. Poukázal na to, že doručením výzev k podání dodatečného daňového přiznání na zdaňovací období 2017 a 2018 žalobci dne 9. 12. 2019 bylo zahájeno doměřovací řízení u daně silniční za zdaňovací období 2017 a 2018. Žalobce na předmětné výzvy k podání dodatečného daňového přiznání nijak nereagoval a požadovaná dodatečná daňová přiznání nepodal. Správce daně proto seznámil žalobce s výsledkem doměřovacího řízení. Žalobce ve vyjádření ze dne 9. 3. 2020 nepředložil žádné nové důkazní prostředky, pouze zopakoval skutečnosti již správcem daně sdělené e-mailem doručeným dne 11. 10. 2019 s tím, že má za to, že mu daňová povinnost nesvědčí. Nedošlo tedy ke změně výsledku doměřovacího řízení, uvedeného v úředním záznamu, a proto správce daně žalobci doměřil daň silniční za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdaňovací období 2017 a 2018. Zdůraznil, že správce daně disponoval důkazními prostředky, na základě kterých bylo možno spolehlivě stanovit daň za předmětná zdaňovací období dokazováním, a proto stanovení daně podle pomůcek bylo ze zákona vyloučeno. Odkazoval-li žalobce na postup k odstranění pochybností zahájený správcem daně za zdaňovací období 2019, žalovaný zdůraznil, že v tomto případě měl správce daně pochybnosti o správnosti a úplnosti předmětného řádného daňového přiznání, které žalobci sdělil ve výzvě k odstranění pochybností ze dne 24. 2. 2020. Jednalo se tedy o důvodné pochybnosti správce daně ještě před vyměřením daně, tudíž o jinou procesní situaci, než v případě již vyměřené daně silniční za zdaňovací období 2016, 2017 a 2018, kdy na základě podaných daňových přiznání žalobce za předmětná zdaňovací období byla daň shodně s žalobcem uvedenými údaji v těchto daňových přiznáních správcem daně vyměřena podle § 140 odst. 1 daňového řádu a teprve na základě zjištění z vyhledávací činnosti byl žalobce vyzván k podání dodatečných daňových přiznání za zdaňovací období 2016, 2017 a 2018.

9. K námitce, že žalovaný sám nedokáže určit, v rámci jakého postupu, aprobovaného daňovým řádem byla žalobci daň za zdaňovací období 2017 a 2018 doměřena, žalovaný uvedl, že žalobce vytrhává část textu napadeného rozhodnutí z celkového kontextu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, a to i s odkazem na žalovaným citovanou judikaturu, že v případě žalobce bylo doměřovací řízení zahájeno doručením výzev k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2017 a 2018. Zdůraznil, že § 143 odst. 3 daňového řádu nepředpokládá postup pouze cestou zahájení daňové kontroly, ale také postup dle § 145 odst. 2 daňového řádu, tedy vydáním předmětné výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, jejímž doručením je zahájeno doměřovací řízení. Tímto postupem přitom byla šetřena práva žalobce, neboť správce daně zvolil procesní postup, který nejméně zatěžuje daňový subjekt, a přitom umožňuje dosáhnout cíle správy daní. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jak žalobce tvrdí a dostojí požadavkům judikatury na odůvodnění rozhodnutí.
10. Uvedl, že daň silniční je daní majetkovou založenou na formálním stavu zápisů ve veřejném rejstříku, kterým je registr silničních vozidel. Nelze proto dle žalovaného akceptovat tvrzení žalobce, že teprve s účinností od 1. 1. 2015 je definice pojmu provozovatel vozidla primárně založena na evidenčním principu a před tímto datem byl obsah pojmu provozovatel založen na faktickém soukromoprávním stavu, který v praxi nemusel odpovídat skutečnosti. Konstatoval, že v případě každého vozidla je nutno nejprve posoudit formální údaje zapsané v registru silničních vozidel, resp. technickém průkazu, a to ve vazbě na podmínky zákona o dani silniční, tj. zda v případě jednotlivého vozidla byly naplněny podmínky předmětu daně silniční. Až následně je posuzováno, zda daňovému subjektu jako poplatníkovi svědčí povinnost za takové vozidlo přiznat a zaplatit daň. Z fotokopie technického průkazu vozidla a otisku elektronické karty vozidla bylo zjištěno, že se jedná o nákladní automobil valník tovární značky LIAZ o 2 nápravách a největší povolené hmotnosti 16,3 tun. Vozidlo bylo po celé sledované období let 2016 až 2019 provozované. Jestliže žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 23/2018-37, žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že by předmět daně zanikl, tj. vozidlo neexistovalo, a proto daný rozsudek není na věc žalobce přílehlavý. Žalovaný trval na tom, že jedinou podmínkou pro konstatování o zahrnutí vozidla pod předmět daně silniční dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je jeho registrace v České republice, o čemž svědčí technický průkaz vozidla, a to v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku č. j. 9 Afs 129/2014-37. Předmětné vozidlo tak bylo po celé kalendářní roky 2016, 2017, 2018 a 2019 předmětem daně silniční.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námítky.
15. Soud zdůrazňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že žalobci byla doměřena daň silniční za zdaňovací období 2017 a 2018 v doměřovacím řízení, a to postupem dle § 145 odst. 2 ve spojení s § 143 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, neboť žalobce nevyhověl výzvám správce daně k podání dodatečných daňových přiznání za zdaňovací období 2017 a 2018, kterými bylo rovněž zahájeno doměřovací řízení (srov. strany 11 až 13 napadeného rozhodnutí). Soud tak nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že ani sám žalovaný nedokáže určit, v rámci jakého postupu byla žalobci doměřena daň silniční za uvedená zdaňovací období. V tomto směru není rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné.
16. Soud se poté zabýval námitkou žalobce, že správce daně doměřil daň silniční za zdaňovací období 2016 po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu. Podle odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tohoto ustanovení platí, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

17. Podle odst. 2 téhož ustanovení se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně, či b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně.
18. Lhůta pro podání řádného daňového tvrzení k dani silniční za zdaňovací období 2016 uplynula v souladu s § 15 odst. 1 zákona o dani silniční dne 31. 1. 2017. Tentýž den počala běžet prekluzivní lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Základní tříletá lhůta pro stanovení daně silniční za zdaňovací období 2016 by tak uplynula dne 31. 1. 2020. Nicméně je třeba zohlednit možné prodloužení základní lhůty pro stanovení daně, které předpokládá § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, neboť v posuzované věci došlo k oznámení výzvy k podání dodatečného daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016.
19. Podle § 145 odst. 2 daňového řádu, pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.
20. Soud zdůrazňuje, že správce daně na základě sdělení Městského úřadu Varnsdorf ze dne 22. 10. 2019 zjistil, že žalobce je od 25. 7. 2007 vlastníkem motorového vozidla tovární značky LIAZ registrační značky X. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobce předmětné vozidlo neuvedl v řádném daňovém přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016. Soud se shoduje s daňovými orgány v tom, že správcem daně výše pospané zjištěné poznatky z vyhledávací činnosti byly natolik silné, že na jejich základě bylo možné důvodně předpokládat, že daň silniční za zdaňovací období 2016 bude žalobci dodatečně vyměřena. Správce daně proto postupoval v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu, jestliže žalobce výzvou ze dne 9. 12. 2019 vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016 ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy, ve které žalobci též sdělil, z jakého důvodu by měl uhradit daň silniční za výše specifikované motorové vozidlo.
21. Žalobce na danou výzvu nijak nereagoval a ve stanovené lhůtě dodatečné daňové přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2016 nepodal. Žalobci bylo následně zasláno vyrozumění o soustředění podkladů pro vydání platebního výměru ze dne 17. 2. 2020, k němuž učinil vyjádření ze dne 9. 3. 2020, v němž uvedl, že předmětné vozidlo prodal, a daň silniční by proto měla být vymáhána po skutečném majiteli, který nesplnil jeho povinnost plynoucí z kupní smlouvy. Dne 13. 5. 2020 byl vydán dodatečný platební výměr k dani silniční za zdaňovací období 2016, který byl žalobci doručen dne 15. 5. 2020. V důsledku oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení ze dne 9. 12. 2019, k němuž došlo v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně, a protože tato výzva vedla k doměření daně, prodloužila se základní lhůta pro stanovení daně, která měla původně uplynout dne 31. 1. 2020, do 31. 1. 2021. Z toho je zřejmé, že k doměření daně silniční žalobci za zdaňovací období 2016 dodatečným platebním výměrem č. j. 1336795/20/2513-50523-505434 nedošlo po uplynutí prekluzivní lhůty. Soud jen pro úplnost podotýká, že oznámením zmíněného dodatečného platebního výměru došlo k dalšímu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prodloužení lhůty o 1 rok, tedy do 31. 1. 2022. Z toho plyne, že ani napadené rozhodnutí nebylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Námitky žalobce o tom, že mu daň silniční za zdaňovací období 2016 byla stanovena po uplynutí prekluzivní lhůty, proto nejsou důvodné.

22. Dále soud hodnotil námitky žalobce, že daň byla stanovena mimo daňovou kontrolu a že daň byla žalobci doměřena na základě dokazování, ačkoli dle § 145 odst. 2 daňového řádu by měla být daň stanovena dle pomůcek. Soud k tomu uvádí, že je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, že daň lze za určitých podmínek v režimu § 145 odst. 2 daňového řádu stanovit v rámci doměřovacího řízení dokazováním, aniž by přitom byla zahájena daňová kontrola; důležité je mj. to, aby daňový subjekt nebyl takovým postupem krácen na svých právech. K tomu lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 1 Afs 220/2021-88, ze dne 9. 5. 2019, č. j. 6 Afs 323/2018-38, ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Afs 349/2017-37, a ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017-26.
23. Soud k tomu doplňuje, že postup zvolený správcem daně, tedy doměření daně bez předchozího provedení daňové kontroly, je vyhrazený pro skutkově a právně jednodušší případy dokazování. S ohledem na skutkové okolnosti nyní projednávaného případu jde o postup akceptovatelný. Případné dokazování se totiž týkalo toliko toho, zda byl žalobce provozovatelem předmětného vozidla.
24. V tomto smyslu lze konstatovat, že v okamžiku vydání výzev k podání dodatečných přiznání k dani silniční za dotčená zdaňovací období disponoval správce daně zjištěními o důvodném předpokladu o doměření daně silniční za zdaňovací období roku 2016 až 2018 a vyměření této daně za zdaňovací období roku 2019, přičemž tato skutečnost byla uvedena i v odůvodnění těchto výzev.
25. V návaznosti na výše uvedené tak soud doplňuje, že doměřovací řízení je typem daňového řízení nalézacího, přičemž cílem nalézacího řízení je správné zjištění a stanovení daně. Doměřovací řízení (a vyměřovací řízení v případě zdaňovacího období roku 2019) byla u žalobce zahájena oznámením výzev k podání dodatečných daňových přiznání k dani silniční za jednotlivá zdaňovací období dle § 145 odst. 2 daňového řádu. V posuzovaném případě správce daně vycházel toliko z výpisu z evidence rejstříků vozidel, sdělení Městského úřadu Varnsdorf, z údajů uvedených v řádných přiznáních k dani silniční za roky 2016, 2017 a 2018 a z kupní smlouvy doložené žalobcem. Dokazování tak bylo prováděno v rámci doměřovacích (a vyměřovacích) řízení, přičemž není rozhodná skutečnost, že nebyla zahájena daňová kontrola. V rámci těchto řízení nebyl žalobce krácen na jeho právech, neboť byl před doměření (a vyměření) daně silniční za daná zdaňovací období seznámen se způsobem jejího stanovení a výší, a to úředním záznamem ze dne 14. 2. 2020, který mu byl zaslán společně s vyzněním o soustředění podkladů pro vydání platebního výměru ze dne 17. 2. 2020. K úřednímu záznamu se žalobce mohl vyjádřit, což ostatně učinil vyjádřením ze dne 9. 3. 2020. Žalobce tedy byl vyzněn o podkladech potřebných pro vydání rozhodnutí a k těmto se mohl i vyjádřit. Nebyl tedy správcem daně zkrácen na svých procesních právech. Nejsou tak důvodné námitky žalobce, že není jasné, v jakém řízení správce daně provedl dokazování a jakým způsobem šetřil práva žalobce a že správce daně nebyl oprávněn žalobci doměřit daň dokazováním.
26. Dále se soud zabýval tím, zda byl žalobce poplatníkem daně silniční dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, podle něhož je poplatníkem daně silniční ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Soud k tomu poznamenává, že silniční daň je vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. Tento závěr vyplývá přímo z § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Je-li určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střežil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností.“* Soud dále konstatoval, že *„[s] ohledem na § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je významné pouze to, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu. Technický průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje mimo jiné zápis vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Kupní smlouva, která se nepromítla do registru silničních vozidel a technického průkazu, tak nemůže ovlivnit posouzení otázky, kdo je v souzené věci poplatníkem silniční daně.“* Nejvyšší správní soud zde potvrdil závěr krajského soudu, který výkladem § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a zákona o provozu na pozemních komunikacích dovodil, že *„i kdyby skutečně došlo k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nedochází tím automaticky ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod vlastnického práva promítnut též do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu příslušného vozidla.“* Z uvedené právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že určení poplatníka daně dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2014 i od 1. 1. 2015, je založeno na formálním stavu zápisu v evidenci, tj. na evidenčním principu.
28. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že v průběhu celého řízení nebyl žalobcem předložen originál technického průkazu předmětného vozidla a originál technického průkazu nebyl obstarán ani jinak. Žalobce jen doložil jeho fotokopii, ve které je jako vlastník předmětného vozidla uveden právě on.
29. Soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, publ. pod č. 3976/2020 Sb. NSS, který formou právní věty vyslovil, že *„[n]elze-li ověřit zápis provozovatele vozidla v technickém průkazu vozidla, lze pro účely určení poplatníka daně silniční podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, vyjít z údajů o provozovateli vozidla uvedených v registru vozidel.“* Technický průkaz, pokud jde o vlastníka a provozovatele vozidla, měl a má odrážet pouze ty údaje, které jsou již zaznamenány v registru vozidel. Pokud proto není zjištěn rozpor mezi údaji zapsanými v registru vozidel a v technickém průkazu, který by bylo třeba dále řešit, lze bez dalšího vycházet i jen z údajů v registru vozidel. (srov. odst. 49 již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 23/2018-37).
30. Na základě uvedených závěrů soud uzavírá, že poplatníkem silniční daně z předmětného vozidla byl žalobce, neboť splňoval formální kritérium stanovené v § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Rozhodným zde nemůže být ani argument žalobce, že již od roku 2010 s předmětným vozidlem nedisponuje z důvodu, že jej prodal a nabyvateli udělil plnou moc k provedení příslušné změny zápisu v registru silničních vozidel. Pokud by byl totiž žalobce dostatečně bdělý a střežil si svá práva, dohlédl by již v roce 2010 na to, aby byla provedena změna vlastníka v registru silničních vozidel. Případné náklady, které žalobci vznikly v důsledku jím tvrzené nečinnosti pana Š. s převodem předmětného vozidla, jsou soukromoprávní povahy, kterých se žalobce může domáhat v občanském soudním řízení. Již v tomto roce totiž platilo, že poplatníkem daně silniční je osoba fyzická nebo právnická, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu [viz § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účinném od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2013]. Námitky žalobce, že nebyl poplatníkem daně silniční, nejsou důvodné.

31. Pokud žalobce odkazoval na podporu svého názoru na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 23/2018-37, je třeba konstatovat, že žalobce vůbec neprokazoval, že by předmětné vozidlo zaniklo (např. jeho demontáží). Nelze tak souhlasit s tím, že by žalobce v daňovém řízení prokázal, že předmět daně zanikl a že by v dotčených zdaňovacích obdobích již neexistoval. Závěry zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu týkající se zániku vozidla nelze tudíž na projednávanou věc žalobce vztáhnout.
32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. prosince 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.